

#3PU_freshygams2

#wasstory

#ย้อนหลังวันวาเลนไทน์

#อันธการอนันต์

#ผมเป็นหนุ่มแวนแล้วครับ

"ไม่เอาครับไม่เอา พี่ไม่ไปหรอก"

วิชาพฤกษศาสตร์เหมือนเด็กงอแง เมื่อภรรยาสุดที่รักบอกว่าจะพาไปตรวจวัดสายตา สาเหตุเพราะเมื่อช่วงสองถึงสามวันที่ผ่านมา ดูเหมือนว่าสายตาของวาสจะมองอะไรไม่ค่อยชัด เมื่อเดือนก่อนนาน ๆ เป็นทีแต่เดี๋ยวนี้เริ่มเป็นทุกวัน...

"อ้อยพี่ยุ ก็ขুবแล้วคะเนี่ย ? ยังไงก็ต้องไปนะคะ หลาย ๆ วันนี่ท่าทางของพี่ดูไม่ปกติเลย เมื่อคืนก็ทีนึ่งแล้วถ้าเข้มไม่อยู่ด้วยปานนี้จุกนมคงทิ่มตาลูกไปแล้ว ไหนจะเรื่องอื่น ๆ อีก เข้มว่าเข้มให้โอกาสพี่มาหลายครั้งแล้วนะคะ ถึงเวลาที่พี่ยุจะต้องตามใจเข้มบ้างล่ะทีนี้"

ภาวิตาบนเป็นจริงเป็นจัง สำหรับเรื่องนี้เธอเตรียมใจไว้อยู่แล้ว เพราะงานที่สามีของเธอทำ ไม่ช้าก็เร็วยังไงซะวันนี้ก็ต้องมาถึง

งานของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ใช้พลังงานสายตาเยอะมากจริง ๆ สามี่ของเธอ อยู่มาจนอายุสามสิบโดยที่ไม่ได้ตรวจสายตาเลย แล้วยังใช้งานได้ปกติก็นับว่าบุญเท่าไรแล้ว...

"ก็แค่นอนไม่พอเท่านั้นแหละ ช่วงนี้พี่อ่านหนังสือเยอะ ตาก็คงแห้ง มองอะไรเบลอลอ ๆ มัว ๆ บ้างไม่เห็นจะแปลกตรงไหน"

คราวนี้เขาตอบแบบคนรีบ ๆ นี่ก็เริ่มจะสายมากแล้วดีไม่ตีจะเข้ามหาลัยไม่ทัน...

"เรื่องนี้เอาไว้ที่หลังได้ไหมครับ ? พี่ต้องไปทำงานแล้ว เทอมนี้พี่แทบไม่ได้ช่วยกิจกรรมในมหาลัยเลย"

พูดจบก็หันหน้าจะเดินลงบันได ทางด้านภรรยาคิดจะเอื้อมมือไว้คว้าแขนไว้แต่ก็ไม่ทัน...

वासเดินลงบันไดไปได้ไม่ถึงสามชั้น รู้สึกเริ่มปวดศีรษะ มองอะไรไกล ๆ ไม่ค่อยชัด เมื่อก่อนนาน ๆ เป็นที เดียวนี้ชักจะเริ่มเป็นถี่ขึ้น

สงสัยไม่ได้เป็นแค่ที่ตาแล้วละมัง... เขาคิด

เจ้าตัวทำท่าจะฝืนก้าวลงบันไดต่อแต่คราวนี้ภรรยาเดินมาคว้า
ข้อมือเอาไว้ทัน...

“ระวังค่ะ!” พุดขึ้นหลังจากที่คว้ามือของสามีเอาไว้ได้...

“สีหน้าพิศดูไม่ดีเลย เป็นแบบนี้มาหลายวันแล้วด้วย ลาหยุด
แล้วไปให้คุณหมอดตรวจดูอาการหน่อยเถอะค่ะ” เธอบอกอย่าง
เป็นห่วง

“ไม่มีอะไรหรอกเข้มอย่างกังวลไปเลย อย่างที่พี่บอกนั่นละ
สงสัยคงนอนไม่พอ ว่างเลิกงานวันนี้พี่จะรีบกลับมาพักผ่อนนะ...”

สามียังคงทู่ซื่ออยู่นั่นเอง สาเหตุหลัก ๆ ก็คือเสียตายนเงิน เขาคิด
ว่า เองบที่มีอยู่มากดูแลลูกและภรรยาจะดีชะกว่า อาการที่
เป็นอยู่มันก็แค่อาการป่วยชั่วคราวชั่วคราวมีเวลาพักผ่อน
ชะหน่อยเดี๋ยวก็คงหาย คงลืมคิดไปว่าภรรยาของตัวเองเป็น
พยาบาล ไม่แปลกที่จะวิเคราะห์สาเหตุของอาการป่วยได้

“ใครอยู่ข้างล่างคะ ? ไปบอกคนขับรถให้ไปลานงานที่
มหาวิทยาลัยแทนพี่ๆทีคะ บอกว่าพี่เขาไม่สบาย อ้อ... ผากไป

ลาที่ทำงานของเข็มด้วยนะ เรียกพ่อบ้านมาขับรถให้เข็มคน
นึงด้วยนะคะ”

หนึ่งในแม่บ้านที่อยู่ชั้นล่างรับคำแล้วเดินจากไป

“อย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่สิ...”

พอเห็นว่าภรรยาทำทางจะบังคับก็รีบห้ามใหญ่ คราวนี้ทำเสียงด
ๆ ทว่าครั้นจะพูดอะไรต่อก็มีอันต้องชะงัก เพราะเห็นสีหน้าและ
แววตาของเข็ม มีทั้งใบหน้าที่จริงจัง เศร้าและเป็นห่วงระคนกัน
เธอผละจากสามีแล้วเรียกพี่เลี้ยงของลูกชายมา...

“วรรณจะ เดี่ยวเข็มจะออกไปข้างนอก ฝากน้องใหม่ด้วยนะจ๊ะ”

“คะคุณหนูใหญ่...”

วรรณาพยักหน้าแล้วเดินกลับไปทำงานของตัวเองในห้องของ
เข็มต่อ ฝ่ายเข็มก็หันหน้ามาคุยกับสามีอีกครั้ง...

"พี่ยุคะพี่ฝั่งเข็มนะ..."

กุมมือทั้งสองข้างของสามีไว้ ด้วยหวังจะให้เขายอมเข้าใจ...

"บ้านเราไม่ได้ลำบากเรื่องเงินทอง เข้มเข้าใจดีค่ะ เข้าใจถ้าพี่จะคิดว่าเงินแต่ละบาทมันหามาได้ด้วยความยากลำบาก เพราะพี่ยกกว่าจะมีวันนี้ได้พี่ก็ลำบากมาไม่ใช่น้อย พี่เคยพูดให้เข้มฟังบ่อย ๆ เรื่อง เรื่องการใช้ชีวิตให้ถูกต้องเหมาะสมในปัจจุบัน เข้มก็อยากจะให้พี่คิดแบบนี้บ้าง บ้านเราไม่ได้ลำบากขนาดนั้น ลำพังเฉพาะรายได้ของเข้มกับพี่เองก็เพียงพอที่จะเลี้ยงครอบครัวของเรา ถึงที่สุดแล้วเงินทองนะไม่ตายก็หาใหม่ได้ แต่อวัยวะร่างกายของเรา ถ้าสูญเสียมันไปแล้วมันเอากลับคืนมาไม่ได้นะคะ ไปตรวจหน่อยเถอะค่ะ ถ้าทุกอย่างปกติดีมันก็ไม่มีปัญหา แต่ถ้ามันมีอาการอะไรแปลกปลอมเราจะช่วยแก้ไขกันทัน อย่ารอให้มันสายเกินไป"

ภาวิตาแสดงความรักและความเป็นห่วงออกมาอย่างจริงใจ วิชญาขมวดคิ้วนิด ๆ ทำหน้าเครียด ๆ เบือนหน้าหลบสายตากรรยาไปเล็กน้อย เหมือนกำลังจะตัดสินใจ...

แต่แล้วฝ่ายชายก็ต้องสะดุ้ง เมื่อฝ่ายหญิงดึงร่างสูงของเขาเข้ามากอดแนบกาย ระหว่างที่สัมผัสกับอ้อมกอดของเธอนั้นรู้สึกได้เลยว่าร่างกายเล็ก ๆ ของเธอกำลังสั่นอยู่...

"ชีวิตคนเรามันมีเพียงแค่วีชีวิตเดียวนะคะพี่ๆ ตั้งแต่เริ่มอยู่กับพี่มาเริ่มรู้ค่ะว่าพี่ไม่สนใจเรื่องความเป็นความตาย พี่มองว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาของโลก แต่เริ่มอยากจะบอกให้พี่เข้าใจไว้สักหน่อย ในเวลาที่เรายังมีลมหายใจถ้าเราดูแลมันได้เราก็ควรจะดูแลมันให้ดีที่สุดไม่ใช่เหรอคะ เชื่อเริ่มแล้วไปตรวจกันเถอะคะ"

เธอพยายามเกลี้ยกล่อมทุกอย่างเพื่อให้เขาเข้าใจ คราวนี้ดูเหมือนจะได้ผล สัมผัสของอ้อมแขนที่มาจากสามีของเธอเข้าโอบกอดเธอไว้...

"พี่ขอโทษนะ... ที่เห็นแก่ตัวมากเกินไปจนไม่ได้คิดอะไรให้รอบคอบ เริ่มเลยต้องมาไม่สบายใจแบบนี้"

ตอบพร้อมกับซบหน้าของตัวเองเข้าที่ไหล่เล็ก ๆ ของเธอ...

"ไม่เป็นไรค่ะไม่เป็นไรเข้าใจก็ดีแล้ว ลำบากกว่านี้เริ่มยังผ่านมาได้เลย ถ้าไม่มีพี่ๆ เริ่มคงไม่มีความสุขอย่างที่เป็นอย่างทุกวันนี้หรอกค่ะ พี่ๆ ก็รู้อยู่แล้วนี่นาว่าพี่เป็นคน ๆ เดียวที่เริ่มเลือก เป็นคนอื่นไม่ได้จริง ๆ..."

คำพูดของคนรักทำเอาอาจารย์หนุ่มวัยสามสิบปีเขินจนหน้าแดง ซบไหล่ภรรยาโดยปิดบังหน้าตัวเองไว้ยิ่งกว่าเดิม...

"เฮ้อ... พวกเราไม่ใช่คู่รักที่เพิ่งจะมาจับกันนะ พุดจ่าน่าอายแบบนี้ ออกมาได้ยังไง"

ถ้าเป็นคู่รักทั่วไป ฝ่ายที่เขินอายก็ควรจะเป็นฝ่ายหญิง แต่นี่ดันเป็นฝ่ายชายแทน...

"น่าอายอะไรกันคะหึ่ม ? บอกรักสามีผิดตรงไหน..."

เข้มนหัวเราะอย่างร่าเริงพลางลูบที่แผ่นหลังของสามี เห็นท่าทางน่ารัก ๆ ของเขาแล้ว ก็ให้รู้สึกอยากแก้งเขาขึ้นมา...

"แล้วสามีของเข้มนละคะไม่เห็นจะบอกรักแบบนี้บ้างเลย พุดให้ฟังบ้างสิคะ"

"ไม่ครับ น่าอายจะตาย... พี่ไม่ใจกล้าแบบเข้มนหรอก"

"นั่นสิคะ... เข้มนถึงต้องลำบากตั้งนานกว่าจะได้คบกับพี่ ขอโทษนะคะที่ทำให้พี่ยุติต้องทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ"

พอได้ยินคำปฏิเสธของवास เช่นก็มีท่าทีน้อยใจ รีบถอยออกจาก
อ้อมกอดสามีแล้วหมุนตัวเดินออกห่างทันที ทางด้านวิษ
ญาก็ใจเสียนึกว่าเธอโกธเขาจริง ๆ เจ้าตัวสุดลมหายใจลึก ๆ
ก่อนจะพูดด้วยเสียงอันดัง...

"ถ้าไม่มีเซ็ม ก็ไม่มีผู้หญิงคนไหนให้พี่รักแล้วละครับ!!!"

เสียงดังจนพ่อบ้านแม่บ้านพากันเดินเข้ามาดู บางคนก็แอบลอบ
ยิ้ม หนึ่งในนั้นก็มิวาสน้อย น้องชายของภรรยาที่อาศัยอยู่ด้วยกัน
เปิดประตูยื่นหน้าออกมาจากห้องของตัวเองเพื่อฟังด้วย นาย
คนนี่ที่แรกกะจะหัวเราะเจี๊ยบ ๆ แต่ดันกลั่นไว้ไม่อยู่ เลยเปลอ
หลุดเสียง "ฮึบ" ออกมา คนที่สารภาพรักด้วยเสียงดัง ๆ จึงรีบ
หันไปดู เจ้าน้องชายตัวดีคงรู้ทัน เขารีบหุดตัวกลับเข้าห้องแล้ว
ปิดประตูลงกลอนอย่างรวดเร็ว

มีเจ้าจิบนี่แหละที่ไม่อยากให้ได้ยินมากที่สุด...

वासคิดอยู่ในใจ อายคนอื่นยังไม่เท่าอายเจ้าคนนี่ มีหวังคงได้
โดนล้ออีกหลายวัน...

แซะ!

ระหว่างที่มัวแต่อายอยู่วิษญาไม่รู้ว่าตัวเองกำลังเกาแก้มเขิน
อย่างเอาเป็นเอาตาย คุณภรรยาเลยได้จังหวะเอามือถือขึ้นมา
ถ่ายรูปสามีซะ มารู้สึกตัวอีกทีก็ตอนได้ยินเสียงชัดเตอร์นี่เอง...

"ขอบคุณสำหรับรูปน่ารัก ๆ นะคะ เอ... ถ้าน้องนางอยู่ด้วยจะพูด
ว่าไงนะ..."

เข้มพูดถึงน้องสาวของवासที่มีนิสัยปรี๊ดปรี๊ดปรี๊ดเปรี้ยวเฮฮา
ตรงข้ามกับพี่ชายที่มีนิสัยเรียบ ๆ สงบ ๆ อย่างสิ้นเชิง ครั้นนึกถึง
ประโยคที่น้องสาวของवासชอบจำจากในหนังหรือซีรีส์มาพูด
ได้ก็พูดเลียนแบบว่า

"ใจสั้นเลยอ่ะ..."

พร้อมกับจับที่มีถือที่หนึ่ง สีหน้าบ่งบอกว่าชอบใจสุด ๆ ที่ได้
แก๊งสามีแบบนี้...

ฝ่ายวิษญารีบเดินหลบหน้าลงไปยังชั้นล่าง ในใจคิดว่าถ้าระเหย
กลายเป็นอากาศธาตุในตอนนี้ได้เลยก็ยิ่งดี...

.....

"เป็นยังไงบ้างคะพี่ๆ โอเคไหม"

ภาวิตาเอ่ยถามขึ้นหลังจากที่สามีของเธอออกมาจากห้องตรวจ
สายตา...

"สายตาสั้นสองร้อยนะครับ นอกนั้นไม่มีปัญหาอะไร"

"นั่นใจคะเข้มคิดไว้ไม่มีผิดจริง ๆ พี่ถึงเวลาต้องดูแลสายตา
ของตัวเองแล้ว ดีที่ยังไม่ได้เป็นอะไรไปมากกว่านี้นะคะ"

ขยับที่ให้สามีมานั่งข้าง ๆ แล้วเริ่มคุยกับคุณหมอ वासัดตัดสินใจที่
จะเลือกใส่แว่นตา ไม่ใช่คอนแทคเลนส์...

"ข้อคอนแทคเลนส์เตรียมไว้ก็ดีนะคะ ถ้าพี่ต้องทำกิจกรรม
เกี่ยวกับกีฬาในมหาลัยหรือซ้อมเคนโด้ ใส่แว่นคงไม่สะดวก"

"คงไม่ได้ใช้ในเร็ว ๆ นี้หรอก ไม่ต้องรีบก็ได้"

"ไหนพี่ยุเล่าให้ฟังเมื่อไม่นาน
ว่าครูฝึกเรียกให้กลับไปซ้อมไงคะ?"

"จั้น... แล้วแต่เข้มนก็ได้"

เถียงกับภรรยาในห้องหมอบอยู่ครู่หนึ่งทุกอย่างจึงเรียบร้อย คราว
นี้ทั้งคู่ก็พากันมาที่ร้านแว่นตาที่อยู่ไม่ไกลจากโรงพยาบาลต่อ
เป็นอันว่าวาสก็ได้แว่นสายตาสั้นพร้อมกับคอน
แทคเลนส์มาใช้...

ระหว่างที่นั่งรถกลับบ้าน สองสามีภรรยาก็คุยกันไปเรื่อย วันนี้
เข้มนไม่ได้เป็นคนขับรถเองดังนั้นทั้งคู่จึงนั่งอยู่ด้วยกันที่เบาะ
หลัง...

"พี่ยุต้องใช้แว่นเป็นประจำให้ชินนะคะ คนสายตาสั้นต้องใช้แว่น
ตลอด ถ้าลืมใช้บ่อย ๆ สายตาจะแย่งนะคะระวังด้วย"

เธอพูดกำชับอีกครั้ง วาสจะได้ไม่ลืม ระหว่างที่พูดก็ชำเลืองมอง
หน้าของสามีซึ่งบัดนี้กลายเป็นหนุ่มแว่นไปแล้วอยู่เนือง ๆ

"เข้าใจแล้วครับ พี่นึกว่าอายุมากขึ้นแล้วสายตาจะยาวซะอีก"

วิชา ยังคงนั่งเกาแก้มแบบเขิน ๆ ต่อไป วันนี้เขาทำหน้าที่แบบนี้ มาหลายชั่วโมง แถมยังคอยขยับแว่นเป็นพัก ๆ แบบคนยังไม่ชิน...

"ไม่ทุกคนค่ะ ที่อายุมากแล้วสายตาสั้นก็มี"

वासเพียงจะได้ยินเป็นครั้งแรกว่ามีคนอายุมากแล้วสายตาสั้นลงด้วย...

"อายุเพียงสามสิบเอง สายตาที่ไม่แย่เร็วไปหรือ ?"

"ไม่นะคะพี่ๆ ตามที่คุณหมอบอก คนที่ใช้สายตามากๆอย่างพี่ๆ ส่วนใหญ่ อายุไม่เกิน 20 ก็ต้องใส่แว่นแล้วค่ะ ของพี่ๆนี่ถือว่าอยู่มานานนะ ตอนที่คุณหมอรู้อาพี่ๆไม่เคยใส่แว่นมาก่อนเลยยังบอกว่า ดีนะที่มาตรวจตอนนี้ ถ้านานกว่านี้สายตาจะแย่มากๆ ถ้าไม่ได้ยินจากปากคุณหมอเข็มก็ไม้อู้อะคะว่าพี่ๆมองอะไรไกล ๆ ไม่ชัดมาได้พักนึงแล้ว"

"พี่ไม่ได้อโกหกจริง ๆ นะที่บอกคุณหมอว่าบางวันชัดบางวันไม่ชัด ตอนเขียนหรือตอนอ่านหนังสือพี่ก็ใช้ระดับสายตาปกติ ไม่ได้ก้มมองจนใกล้แบบที่คนสายตาสั้นเขาเป็นกัน จะมานึกได้ก็"

ตอนที่คุณหมอมถามว่า 'แต่ตอนที่อ่านหรือเขียนหนังสือก็ต้องใช้สายตาเพ่งมาก ๆ ใช่ไหมครับ' ตอนนั้นละถึงได้รู้ตัว"

"เห็นไหมคะ? หลังจากนั้นพี่ต้องดูแลตัวเองให้ดี ๆ นะคะ ถึงเข็มจะอยากดูแลพี่อยู่ตลอดเวลา ก็เถอะ แต่เราก็ไม่ได้อยู่ด้วยกันตลอดเวลาทั้งวัน เข็มพยายามทำตัวไม่ให้พี่เป็นห่วง พี่เองก็อย่าทำให้เข็มเป็นห่วงสิคะถ้ารักเข็ม"

"จ้ะ ๆ พอใส่แว่นมันรู้สึกรำคาญ ๆ นิดหน่อยแต่พี่จะพยายามปรับตัวนะ"

"ที่จริง... เข็มเพิ่งรู้นะคะเนี่ยว่าพี่ตอนใส่แว่นดูดีกว่าตอนที่ไมใส่อีก ไม่สิ... เข็มน่าจะเดาออกตั้งแต่น้องชายเข็มใส่แว่นแล้วต่างหาก ไม่น่ารู้ตัวช้าเลยคะ ไม่อย่างนั้นจะให้น้องนางเปลี่ยนพี่ให้เป็นหนุ่มแว่นไปนานแล้ว"

"ปล่อยแม่นายท่านผู้นั้นไปเถิดขอรับ แม่หญิง..."

ตัดบทด้วยวาจาสมัยโบราณนานนม กลับตาก้มหน้าทำเสียงเจื่อน ๆ ถ้าพาแม่ศิริมาน้องสาวจอมยุ่งมาตอนนี้ละก็ เกรงว่าอาการปวดหัวของตัวเองคงจะหนักขึ้นกว่าเดิม...

“เข้มนกะว่าจะชวนพี่ๆออกไปหาอะไรทานต่อนะ แต่คิดอีกที่เข้มน
ว่าเข้มนพาพี่กลับไปที่บ้านดีกว่า พี่ๆเวลาไม่สบายที่ไรชอบเป็น
หนักอยู่เรื่อย ยิ่งตอนนี้โลกภายนอกมีแต่เรื่องโรคภัยไข้เจ็บอยู่
ด้วย ไหนจะเรื่องฝุ่น ไหนจะเรื่องไข้หวัดโคโรนาอีก ไม่น่าจะ
น่าไวใจเลยคะ วันนี้เข้มนก็รีบร้อนพาพี่ออกมาเลยลืมหยิบผ้า
ปิดปากมาด้วย เรากลับไปทานข้าวที่บ้านกันเถอะคะ”

“พี่ไม่ค่อยอยากออกไปไหนนอกจากที่ทำงานอยู่แล้วด้วย กลับ
บ้านดีแล้วละ”

วิษญาเห็นด้วยกับความคิดของภรรยา ทั้งคู่เลยพากันกลับไป
บ้าน หลังจากทานข้าวกลางวันแล้วเข้มนก็แต่หน้าผากตรวจดู
อาการของวาสนอีกครั้งว่ามีไข้หรือเปล่า...

“โอเคคะไม่มีไข้ แบบนี้อุ่นลูกได้”

“เดี๋ยวนะ ห่วงพี่หรือห่วงลูกกันแน่ ?”

พอไม่มีความคิดเรื่องงาน วิษญาก็เริ่มจะมีอารมณ์ร่วมกับ
บรรยากาศแบบครอบครัวมากขึ้น ไม่รู้แม้กระทั่งเรื่องของตัวเอง
กำลังพูดอันคนรัก...

เอ้ ? แบบนี้มีไม่บ่อยนะ... ภาวตาลอบยิ้มพลาจนี่กในใจ...

“คนเป็นแม่ก็ต้องห่วงลูกก่อนสิคะ หน้าที่แม่ต้องมาก่อนหน้าที่เมีย ไม่ต้องน้อยใจไปหรอกคะ”

“ใครน้อยใจ...? ปล้าว” วาสรีบปฏิเสธ

“เสียงสูงไปไหมคะ ฮะ ๆ ๆ อ้าว... พอดีเลยลูกลงมาข้างล่างพอดี”

ระหว่างที่คุยกันอยู่ที่โถงชั้นล่าง พี่เลี้ยงก็อ้อมน้องวาสใหม่ลงมาปกติจะเป็นเวลาให้เจ้าตัวเล็กได้นอนพักผอน แต่ดูเหมือนเจ้าหนูจะแอบรู้ว่าคุณพ่อกับคุณแม่อยู่บ้านทั้งคู่ละมั้ง วันนี้จึงอแงไม่ยอมนอนทำเตียว เลยทำให้พี่เลี้ยงต้องพาลลงมาข้างล่าง...

“แปลกจัง ทุกทีเวลานี้พอปอนนมเสร็จจะหลับนี่นา” คนเป็นแม่เอ่ยถาม

“คะทุกทีเป็นแบบนี้ สงสัยจะได้ยินเสียงคุณ ๆ คุยกันนะคะน้องเลยรู้ว่าพวกคุณอยู่บ้าน น้องคงคิดถึงคุณพ่อกับคุณแม่มังคะทุกทีวันธรรมดาอยู่ไม่พร้อมหน้ากัน”

พี่เลี้ยงพูดตอบพลาวยืนลุกชายให้คุณแม่เข่าอ้อม แต่น้องกลับ
ทำหน้าที่เบะเริ่มร้องแล้วหัวหน้าไปมองवास คนเป็นแม่เลยรู้ได้
ทันทีว่าเจ้าหนูคงคิดถึงคุณพ่อของเขา...

“แยจ้จนะคะวันนี้เข็มถูกลูกเมินชะแล้ว... งานนี้ต้องยกให้เป็น
หน้าที่ของคุณพ่อแล้วละคะ”

พูดพร้อมกับหัวเราะเบา ๆ แล้วส่งน้องवासใหม่ให้กับคุณพ่อ พอ
เปลี่ยนมือมาให้वासอ้อมเจ้าหนูก็เงิบเสียงทันที แต่ยังไม่เลิก
จ้องหน้าคุณพ่อ ก็แหงละ น้องใหม่เพิ่งจะเคยเห็นคุณพ่อใส่
แว่นเป็นครั้งแรก...

“หืมม... ว่าไงครับลูก ? คิดถึงคุณพ่อหรือ จุ้นขอจับทีนึงนะ”

ว่าแล้วก็อ้อมลุกขึ้นมาหอมแก้มทีหนึ่ง กรอบแว่นไปถูกแก้มน้อง
เข้าน้องเลยทำท่างง ๆ เล็กน้อย ดูเหมือนกระจกเลนส์แว่นใส ๆ
จะไปล่อตาล่อใจน้องเข้า พอจะลดมือกลับไปอ้อมท่าปกติเจ้าหนู
ก็ส่งเรียกร้องอีกรอบ...

“อ้าว... ร้องเฉยเลย หรือเพราะแว่นไปโดนเข้าก็เลยเจ็บ ไหน
ครับเจ็บไหม ๆ”

คนเป็นพ่อพูดแบบไม่รู้เรื่อง แต่เพราะยกตัวเขาขึ้นมาใกล้ ๆ
แว่นตาที่สวมอยู่อีกครั้งน้องเลยเงยบแล้วเริ่มจ้องตาของवास
ต่อ...

“ถูกใจของแปลก ๆ นะสิคะพี่ๆ ลูกไม่เคยเห็นพี่ๆใส่แว่น ตอน
ไปบ้านคุณปู่ถึงท่านจะใส่แว่นแต่ตอนนั้นฟ้าออกจะครึ้มแถมแว่น
ของท่านก็ใช้มาสักพักแล้วลูกเลยไม่สนใจ แต่ของพี่ๆเป็นเลนส์
ใหม่มันดูแปลกตาดีลูกเลยสนใจนะคะ” คุณแม่ผู้เป็นพยาบาล
ตอบอย่างรู้ใจลูกชาย...

“อย่างนี้เอง... จันทน์ทำนี่ต่ออีกสักพักละกัน อ๊ะว่า... จ้องตา
คุณพ่อนานแบบนี้เดี๋ยวคุณพ่ออดใจไม่ไหวขอจับอีกทีไม่รู้ด้วย
นะ...”

เจ้าตัวน้อยส่งเสียงอ้ง ๆ แบบว่าคุยกับคุณพ่อด้วย มือก็แตะ ๆ
กรอบแว่นของคุณพ่อเล่นไปด้วยซึ่งทางคุณพ่อของเจ้าหนูเองก็
ดูจะชอบ

“แบบนี้ก็ดีสิคะ ถ้าลูกชอบจันทน์ต้องให้พี่ๆมาอยู่กับลูกบ่อย ๆ จะได้
ฝึกอยู่กับแว่นจนชินไปด้วย แหม... ลูกจำลูกเก่งจังแบบนี้คุณ
แม่รักตายเลย”

ชมเจ้าหนูพร้อมกับลูบศีรษะของเขาเบา ๆ เจ้าตัวเล็กยังคงสนใจ
แว่นตาที่คุณพ่อของเขาใส่อยู่มากกว่ามือที่กำลังลูบเขาอย่าง
อ่อนโยนอยู่ดี

“เดี๋ยววันอาทิตย์เราออกไปซื้อของเล่นมาเพิ่มดีไหมคะ หาของ
ใส่ ๆ มาหลาย ๆ แบบ ลูกเราจะได้อยู่หนึ่ง ๆ ไม่คลานไปทางนี้ที่
ทางนั้นที่...”

ได้กลยุทธ์ใหม่ที่จะมารับมือกับเจ้าหนูจอมชน ที่เดี๋ยวนี้พอ
คลานได้แล้วซักจะเริ่มอยู่ไม่เป็นที่ เป็นทาง คลาดสายตาไป
นิดเดียวไม่รู้คลานไปไหนต่อไหน ถ้าไม่ปิดประตูห้องไว้เกรงว่า
น้องคงจะคลานไปทั่วบ้าน ล่าสุดที่พี่เลี้ยงปล่อยไปหยิบผ้าอ้อม
แค่แป๊บเดียว หันมาอีกที่น้องवासใหม่ก็ดึงเอากระดาษทิชชู
ชู้ออกจากกล่องมาฉีกเล่นอย่างสนุกสนานจนเกือบจะเอาใส่ปาก
โชคดียังดีที่กว่าน้องตัดสินใจจะทานก็ช้ากว่าเด็กปกติทั่วไป ไม่
จันต้องแย่งแย่ง ๆ งานนี้ต้องยกความดีความชอบให้เจ้าปาดาม่อน
เนื่องจากน้องใช้เวลาในการป้อนกระดาษทิชชูใส่ปากของตุ๊กตา
ตัวโปรดจนลืมใส่ใจให้กับปากท้องของตัวเอง ถ่วงเวลาวิกฤต
ไปได้มากอยู่...

“ก็ดีนะ พี่พักอยู่สักวันสองวันก็ไม่น่าเป็นอะไรแล้ว จะว่าไปเรา
สองคนไม่ได้ออกไปเที่ยวด้วยกันมาหลายเดือนอยู่เหมือนกัน

วัน ๆ ต่างคนต่างทำงาน คิดอยู่ว่าพีกับเข็มดูจะห่าง ๆ กันมาก
เกินไปหน่อยหรือเปล่า”

ได้ยินคำพูดเหล่านี้จากสามีสุดที่รัก ภาวิตาก็ดีใจจนหุบยิ้มไม่
ได้เลย แต่ก็อดคิดเล็กคินน้อยไม่ได้เหมือนกัน เพราะวาสใน
โหมดแบบนี้ไม่ค่อยจะมีให้เห็นบ่อย ๆ ส่วนมากจะเป็นตอน
ไม่ค่อยสบาย ถ้าอยากให้สามีน่ารักแบบนี้บ่อย ๆ นั้นหมายถึง
เขาจะต้องไม่สบายบ่อย ๆ แบบนั้นก็ไม่ใช่เหมือนกัน...

ภาวิตาก็เปรียบเสมือนผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่ปรารถนาจะได้รับความ
รักจากคนที่เธอรักและตัดสินใจเลือกที่จะฝากชีวิตเอาไว้ แม้
เธอจะยอมรับทุกอย่างที่สามีของเธอเป็นได้ แต่ความรู้สึกที่
ต้องการจะให้คนที่รักแสดงออกถึงความเสน่หาเหมือนอย่าง
ที่คู่รักหวานชื่นเขาทำกันนั้น มันก็เป็นเรื่องธรรมดาที่ใคร ๆ ต่างก็
ต้องการ โดยเฉพาะฝ่ายหญิงด้วยแล้วถือเป็นเรื่องที่มีความ
หมายลึกซึ้งมาก

อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่ทำให้ภาวิตาเอาชนะใจของสามีได้นั้น
ไม่ได้อยู่ที่ความหวานชื่นหรือความเสน่หาใด ๆ เลย แต่
เป็นความพยายามที่จะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนที่เธอรักต่างหาก ไม่ว่า
ว่าวิชญาจะเป็นคนแบบไหนก็ตาม เขาก็ยังคงเป็นคนเดียวกับที่เธอ
เลือก ไม่ว่าจะในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคตก็ตาม ในสายตาของ
เข็ม วาสเป็นคนที่ยึดมั่นใจจุดยืนของตัวเองอย่างถึงที่สุด ยิ่งถ้า
สิ่งนั้นเป็นความดีงาม เรียกได้ว่าแทบจะไม่มีอะไรมาทำให้
ความคิดของเขาเปลี่ยนแปลงไปได้เลย วาสมีอะไรบางอย่างที่ทำให้

เข็มรู้สึกว่ ไม่มีคนอื่นที่เธอจะรักได้อีกแล้วนอกจากผู้ชายคนนี้ หากไม่นับความรักแบบครอบครัวที่เป็นเครือญาติสายโลหิต ความรักในแบบของผู้ชายกับผู้หญิง ถ้าไม่ใช่วาสก็ไม่มีทางที่จะเป็นคนอื่นไปได้เลย ทุกวันนี้เข็มก็ยอมรับว่ายังหาคำตอบไม่ได้ ว่าทำไมเธอถึงได้รักคน ๆ นี้มากมายนัก ถ้าย้อนเวลากลับไป หากวาสไม่กลับมาปรากฏตัวต่อหน้าเธออีกครั้งตอนที่เธอเข้ามาวิทยาลัยหลังจากที่เขาหายไปนานเกือบสิบปี เธอจะสามารถรักคนอื่นได้เท่าที่รักเขาหรือเปล่านั้นะ ทุกครั้งที่ความสงสัยแบบนี้ผุดขึ้นมาในใจ คำตอบที่ผุดขึ้นตามมาทุกครั้งก็คือ ไม่...

“ซ้่า...”

ภาวิตาเปรยออกมาคำหนึ่ง...

“อะไรครับที่ว่่าซ้่า ?”

“เข็มรอให้พี่ยุชวนมารวมสองเดือนแล้วรู้ไหมคะ ? เอาเถอะเข็มยอมรับในเรื่องหัวโบราณของสามีคนนี้มานานแล้ว ถ้าเข็มใส่ใจเรื่องเดทตามเทศกาลคงไม่ได้แต่งงานกับพี่ยุหรอกคะจริงไหม ?”

“ยังงั้น ?”

พูดมาจนถึงประโยคที่แสดงความไม่เข้าใจอะไร ๆ ของสามีก็
ทำให้ภาวิตาอดน้อยใจไม่ได้เหมือนกัน บรรดาเพื่อน ๆ และคน
รู้จักชอบถามเธอทุกครั้งที่มึงงานเทศกาลว่า คริสต์มาสนี้ ปีใหม่นี้
หรือวาเลนไทน์นี้ แฟนเธอให้ของขวัญอะไร ? แฟนเธอพาไป
เที่ยวที่ไหน ? รอบละหลาย ๆ หนซึ่งเธอเลี่ยงที่จะไม่ตอบคำ
ถาม

แฟนเธอนี้ไม่เอาไหนจริง ๆ นะ...

เรื่องแค่นี้ยังทำให้ไม่ได้ คงอยู่กันไม่ยัดหรอก...

อะไรกัน นี่เขารักเธอจริง ๆ รีเปล่า...

และอีกมากมายหลายคำพูดจากปากคนที่รู้พฤติกรรมของवास

*ทำไมเธอ... ต้องทำแบบที่ทุกคนบอกหรือไงถึงจะเรียกว่ารัก
กัน...*

หรือต้องพูดว่า ผมรักคุณนะ วันละ 3 เวลาหลังอาหาร...

ถ้าไม่ได้เที่ยวไม่ได้ให้ของขวัญกันในงานเทศกาลจะต้องถึงกับ
ขอเลิกเดี๋ยวนั้นเลยไหม...

ความรัก... เป็นเป็นอะไรที่เปราะบาง ทำลายได้ง่ายถึงขนาด
นั้นเชียว...

อาจเป็นเพราะมองเห็นต่างจากคนอื่น ๆ ก็เป็นไปได้ ถึงมองตัวตน
แท้ ๆ ของเขาได้ถึงปานนี้

ความรักที่แค่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันก็เท่ากับเป็นการบอกรักกันทุกวัน
อยู่แล้ว มันก็มีนะ...

ทุกกิริยา ทุกการกระทำ ล้วนแต่บ่งบอกว่า ฉันรักเธอนะ มันก็
มี...

ทุก ๆ ครั้งที่มองหน้า ทุก ๆ ครั้งที่สบตา ทุก ๆ ครั้งที่คะนึ่งหา
ก็รู้สึกได้เลยว่า เขาไม่มองผู้หญิงคนไหนเลย นอกจากเรา...

คนอื่นอาจจะไม่คิดอย่างนี้ แต่เรารู้สึกแบบนี้จริง ๆ...

เมื่อจิตใต้สำนึกค้นหาคำตอบที่กระจ่างออกมาได้แล้ว ความ
น้อยใจพลันมลายหายไป ความดีใจกลับเข้ามาแทนที่...

“แต่เข้มนก็พอใจ... ที่มันเป็นแบบนี้แหละคะ” ภาวิตาเปรยออกมา
ฝ้ายสามีได้แต่ทำหน้าง ๆ หน้าตาดูตลกจนเธออดขำไม่ได้

“ถึงว่าสิ พี่ใส่แว่นคงดูแย่มาก ๆ เลยใช่ไหม ? บอกมาเถอะไม่
ต้องทำเป็นพูดปลอบใจพี่หรอก รู้อยู่นะที่อยู่ในรถคงแกล้งชมไป
อย่างนั้นล่ะสิ ?”

ถึงจะพูดทีเล่นทีจริง แต่वासเองก็แอบคิดซีเรียสนิด ๆ เหมือน
กัน ไม่เท่ในสายตาคนอื่นไม่เป็นไร แต่ไม่เท่ในสายตาภรรยา
มันก็น่าสมเพชตัวเองเหมือนกันนะ...

“เปล่าค่ะเปล่า... ที่บอกว่าใส่แล้วดูดีกว่าตอนไม่ใส่เนี่ยเข้มนรู้สึก
แบบนี้จริง ๆ เข้มนขำเรื่องอื่นหรอกค่ะอย่าใส่ใจเลย...”

ได้ยินคำตอบของเธอแล้ววาก็ส่งยิ้มให้ ถ้าอายุน้อยกว่านี้สักห้าปีหน้าเขาก็คงดูเหมือนเด็กเนิร์ดอยู่ละมั้ง แต่พอดีแก่เกินวัยนั้นไปแล้วหน้ามันก็เลยไม่ให้...

อยากให้ลิปิกงมาเห็นหน้าพี่ยุดอนนี่จัง อยากรู้ว่าเขาจะทำหน้ายังไงถ้าเห็นพี่ยุกกลายเป็นหนุ่มแวนเหมือนตัวเองไปแบบนี้ น่าสนุกดีนะ...

คุณภรรยาอดไม่ได้ที่จะนึกในใจ...

“คิดอะไรมีพิรุณอยู่สินะ ? ไม่ไหวเลย...”

ถึงไม่รู้ว่าแฟนคิดอะไรอยู่แต่ก็พอจะเดาได้ คงหาเรื่องอะไรมาแกล้งอีกล่ะสิ

“อันที่จริงพี่ยูกน่าจะดีใจนะคะ ได้ไลฟ์สไตล์มาใหม่แบบไม่ทันตั้งตัว ตอนใส่แวนกับตอนไม่ใส่เนี่ยเปลี่ยนลุคผิดคาดเอามาก ๆ เลย ดูโซคิวบ์ขึ้นเยอะ...”

ภาวิตาหยิบเอาคำพูดที่น้องสาวของवासชอบพูดเอามาใช้อีกครั้ง...

“ยัยนางเข้าสิงหรือไง ? ขอพี่เก็บเอนอร์จี้ไว้รับมือกับแม่นั่นตอน
เจอกันจริง ๆ จะดีกว่า ไม่ต้องมาช่วยพี่ซ่อมหรือก บอกตรง ๆ
พี่เหนื่อยครับพี่รับไม่ไหว ใคร ๆ เขาชอบหักอยู่เรื่อยว่าพี่กับ
น้องสาวเกิดมาผิดท้องผิดบ้านรีเปล่า”

ถอนหายใจยาว ๆ พลังสายหัว หวังว่าน้องสาวสุดเลิฟคงจะยัง
ไม่เกิดอาการคิดถึงพี่ชายในเวลานี้หรือกนะ...

“อ้าย!! คุณพระ!!”

เสียงแหลม ๆ อันคุ้นเคยผ่านเข้ามาในโสตประสาท...

ไม่ ๆ อย่าหันไปมอง เราต้องไม่มอง เราต้องไม่มอง...

“พี่ชายยยย !!!”

คริมน้องสาวของवास วางของฝากลงกับพื้นแล้วรีบเล่น
ปรืดมาหอมแก้มพี่ชายเข้าหนึ่งที สลับกับจิบแก้มของหลาน
ชาย...

“โอยย... เสียงดังจริง ๆ หนวกหูจังพี่ปวดหัวอยู่ เบา ๆ หน่อย”

ไม่ทันได้เก็บเอนเนอร์จี้เลย แบบนี้ตั้งรับไม่ทัน...

“ไหน ๆ อึ้ย! นี่พี่ชายของน้องจริง ๆ เหรอคะ ทำไมใส่แว่นแล้ว
เปลี่ยนไปได้ขนาดนี้ ? เอ๊ะ... หรือว่าพี่เข้มทั้งพี่ชายแล้วไปหา
แฟนใหม่ได้กันคะ ?”

หันขวับมาที่เข้มอย่างรวดเร็ว แถมเปิดประเด็นแซวชะไวเวอ์...

“จะบ้าหรือน้องนาง !? อือ... แต่พี่เห็นด้วยนะ เห็นที่แรกนี่กว่า
แฟนตัวเองหนีหายไปไหนซะแล้ว”

สองสาวคุยเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย แม่บ้านที่เดินผ่านมาเห็นของ
ฝากที่วางไว้เลยขออนุญาตเอาไปเก็บให้...

“น้องนางทำไมมาเหมือนรู้เลยละ พี่ว่าพี่ไม่ได้บอกใครนะ... อ...
อ้อ รู้ละ...”

ภาวิตาสงสัยได้ไม่นานก็ถึงบางอ้อในทันที มีอยู่คนเดียวล่ะ...

“ลงมาเดี๋ยวนี้เลย คุณน้องชาย พี่รู้ว่าแอบดูอยู่”

แกร๊ก!

เสียงลือคประตูห้องดังตอนได้ยินถึงด้านล่าง...

“เชื่อจริง ๆ เลยเด็กคนนี้... พี่ว่าใหม่... เอ๊ะ...”

หันมาจะคุยกับสามีต่อ แต่คนที่นั่งแทนที่กลับเป็นศิริมาแทน
แถมกำลังอุ้มน้องวาสใหม่อยู่ด้วย...

“แล้ว...?”

“พี่ชายนะเหรอคะ ? เดินขึ้นไปข้างบนแล้วคะ บิดกระดุกดัง
กร็อบแกร็บด้วย สงสัยคงกำลังเคลื่อนข้อต่อ...”

ศิริมาบอกกับพี่สะใภ้ตามด้วยเสียงหัวเราะแหะ ๆ...

“ตายแล้ว! ฝากหลานแปบนิ่งนะ พี่ไปตามพี่ยก่อน ไม่จ้งงานนี้
ได้ซ่อมประตูห้องแน่ ๆ”

เจ้าน้องชายตัวดี จะแกลังพี่เขยก็น่าจะให้เขาหายดีก่อน...

“เฮ้อ พี่ชาย แบบนี้ดูท่าจะลืมนไปแล้วสิว่าตัวเองจะแก้ตัวเรื่องที
ลืมนให้ของขวัญพี่สาว หวังว่าอีกสามวันก่อนจะถึงวันเกิดพี่สาว
คงจะนึกได้ก่อนนะ... อ๊ะ มาเล่นกับอานะคะ ๆ น้องใหม่ วันนี้อา
มีของมาฝากด้วย”

ศิริมายังคงทำตัวเป็นทองไม่รู้ร้อน นั่งเล่นกับหลานชายของตัวเอง
เองต่อไป ปล่อยให้สามเกลอเขาจัดการเรื่องปัญหาใน
ครอบครัวกันไปเอง...

จบสตอรี่...

